

found in the Torah.¹⁰ The word "cedar (אַרְזָה)" only appears seven times in the Torah, five of which are mentioned in the text surrounding the purification of Tzara'at. Similarly, the noun "hyssop (אַזְבִּיב)" is found in the Torah only eight times, once again, five of which are located in the purification process for Tzara'at. There is only one other place in the Torah where these items are manifest together, accounting for two more appearances of "hyssop (אַזְבִּיב)" and one of "cedar (אַרְזָה)," and that is with regards to the processing of the Para Aduma and the purification of an individual from the defilement associated with death. The parallels between the two Parshiyot are extensive (please see included comparison table) and this likely is the source for the comparison of a Metzora to a person who has passed away (מצורע). The fact that the removal of defilement caused by Tzara'at is similar in many ways to the cleansing of one from the defilement of a cadaver means that there is a commonality that exists between their status and states of defilement prior to purification. This is reinforced by the fact that these two defilements share a common unique element which is that they can be conveyed through "defilement of the tent (טומאת האהל)." Without delving into the intricacies of the laws, a Metzora who enters a house causes everything contained within to become impure, similar to the way that a corpse found in a house renders everything under that same roof defiled.

That accounts for seven of the eight mentions of hyssop (אַזְבִּיב).¹¹ The only other place that hyssop (אַזְבִּיב) is found in the Torah is with regards to the demand that Bnei Yisrael smear the blood of the Paschal sacrifice on the doorposts and lintel of their homes by dipping the hyssop (אַזְבִּיב) into the blood of the Korban Pesach.¹² This would serve to protect them on the night of the plague of the first-borns (מכת בכורות) from the devastation that was being wrought outside their dwellings.¹³ It is possible to suggest that this instance does have a tangential connection with the Para Aduma since they both deal with death. In Egypt, the sprinkling of the blood with the hyssop (אַזְבִּיב) protects one from death and the same hyssop (אַזְבִּיב) is used to sprinkle the waters

of the Para Aduma and provide purification from the defilement of death. On the other hand, the sprinkling in Mitzrayim does not seem to have any correlation with the Metzora.

As mentioned earlier, the purification process from Tzara'at begins with the bringing of "two live pure birds (שְׁתֵי-צִפְרִיִּים חַיִּים טְהוֹרִים)," one of which is slaughtered and whose blood is captured in the live spring water to create a mixture that is sprinkled on the Metzora or the object with Tzara'at. The other bird, after being dipped in the mixture together with the other items and sprinkled on the Metzora, is set free and shooed onto the open fields.¹⁴ The Mishnayot in Masechet Nigayim describe in detail this process of purification.¹⁵ One of the Mishnayot there describes the acquisition of the two birds as follows, "With regard to the two birds: the Mitzva is that they be alike in appearance, in size and in price; and they must be purchased at the same time (שתי צפרים מצותן שיהו שוות במראה ובקומה ובדמים ולקחתן כאחת). But even if they are not alike they are valid; and if one was purchased on one day and the other the next they are also valid."¹⁶ That language is striking since it is almost identical to a Mishna found in Yoma, "The Mitzva of the two Yom Kippur goats is that they be identical in appearance, and in size, and in price, and their acquisition must be simultaneous (שני שעירי יום הכפורים מצותן שיהיו שניהן) and even if they are not identical, they are valid; and similarly, if he acquired one today and one tomorrow, they are valid."¹⁷ This similarity is reflective of a clear thematic overlap between the Tzara'at purification ceremony and the Seder Avoda on Yom HaKippurim. They both require a pair of animals (birds or goats), one of which is ritually slaughtered and the other of which is sent away either to carry-off the sins of the nation or the Tzara'at of the individual.¹⁸

Interestingly, these three disparate ceremonies are connected in the Gemara Yoma by a statement of Rabbi Yochanan that is dealing with the technicalities of these ceremonies. "When Rav Dimi came from Eretz Yisrael, he reported in the name of

¹⁰ האבן עזרא מרמז לענין זה בפירושו המובא בהערה 7 גם הבאנו שש מתוך שבע האזכורים של "ארז" בתורה. הפעם האחרונה (השביעית), שלא הזכרנו, היא בבבואת בלעם שמופיע בלשון רבים וגם בלי המלה "עץ" ובמסגרת של "שירה" ששונה משאר האזכורים - כנחלים נטוין כגגית עלי נהר פאָהלים נטע יקוק פאָרזים עלי-מים: (במדבר כד, ו).
¹¹ ויקרא משנה לכל-זקני ישראל ויאמר אליהם משלנו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח: ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר-בסף והגעתם אל-המשקוף ואל-שתי המזוזות מן-הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח-ביתו עד-בקר: (שמות יב, כא-כב)
¹² ועבר יקוק לנגף את-מצרים וראה את-הדם על-המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יקוק על- הפתח ולא יתן המשחית לבא אל-בתיכם לנגף: (שמות יב, כג)
¹³ את-הצפר החיה יקח אתה ואת-עץ הארז ואת-שני התולעת ואת-האזב וטבל אותם ואתו הצפר החיה בדם הצפר השחטה על המים החיים: והזה על המטקו מן-הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את-הצפר החיה על-פני השדה: (ויקרא יד, ז-ט)
¹⁴ משניות נגעים פרק יד
¹⁵ שתי צפרים מצותן שיהו שוות במראה ובקומה ובדמים ולקחתן כאחת אף על פי שאינם שוות כשרות לקח אחד היום ואחד למחר כשרות שחט אחת מהן ונמצאת שלא דרוך יקח זוג לשניה הראשונה מותרת באכילה שחטה ונמצאת טרפה יקח זוג

לשניה הראשונה מותרת בהנאה נשפך הדם תמות המשתלח מתה המשתלח יושפך הדם: (משנה נגעים יד, ה)
¹⁶ שני שעירי יום הכפורים מצותן שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים ובלקחתן כאחד ואף על פי שאין שוין כשרין לקח אחד היום ואחד למחר כשרין מת אחד מהן אם עד שלא הגריל מת יקח זוג לשני ואם מהגריל מת יביא זוג אחר ויגריל עליהם בתחלה ויאמר אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתיקם תחתיו ואם של עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתיקם תחתיו והשני ירעה עד שישתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה שאין חטאת צבור מתה ר' יהודה אומר תמות ועוד אמר רבי יהודה נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח יושפך הדם: (משנה יומא ו, א)
¹⁷ וטעם על פני השדה (פסוק ז), מקום אשר אין שם ישוב שלא תדבק הצרעת. ובת"כ (פרשה ב ה) אמרו, על פני השדה, שלא יעמוד ביו וישלחנה לים, שלא יעמוד בגיבת וישלחנה למדבר. ואם כן יהיה הטעם כסוד השעיר המשתלח, ושם ישתלח לעזאזל המדברה וכאן לפורחות השדה. ועוד אפשר זה (להלן טז ח) בע"ה: (רמב"ן ויקרא יד, ז) ואת הצפר החיה בדם וגו' כדי שתהא צבועה והולכת על פני השדה ובאים בני מינה המכירים אותה וראוין שנשתנית ומתקבצים עליה והורגין אותה כדי שלא ימצאנה מצורע אחר ויקריבנה ורחמנא אמר וכפר עליו ולא על אחר. וכן אמרו ורבינו חזרה הצפור חזרה הצרעת וראה לדבר העיט צבוע נחלתי לי והיכן דברה תורה בעיט צבוע אם לא בעיט זה? מיהו התלמוד מוכיח שהיא מותרת מסברא וכי אמרה תורה שלח לתקלה. (תקוני ויקרא יד, ו)

Rabbi Yochanan: 'I heard a teaching that there is a distinction between three strings of crimson: One of the red heifer (פרה אדומה), and one of the scapegoat (שעיר המשתלח), and one of the Metzora (מצורע)..."¹⁹ Once again here, the grouping of these three differentiated laws seems to indicate that there is a common thread of crimson (שָׁנִי תוֹלַעַת) that runs between of each of these ceremonies.²⁰

Lastly, the need to shave the entire Metzora's body in order to gain purity is an unusual requirement. Such a demand is only found in one other instance in the Torah. In the beginning of Parshat B'ha'alotcha, the Torah describes the exchange undertaken to have the tribe of Levi replace the first-borns as the priestly class in Bnei Yisrael. The ceremony, which requires a purification of the Levi'im at the outset, begins in the following manner: "This is what you shall do to them to purify them: sprinkle on them water of purification (מֵי חֲטָאת), and let them go over their whole body with a razor (וְהֶעֱבִירוּ תַעֲרֹל עַל-כָּל-בְּשָׂרָם), and wash their clothes; thus they shall be purified."²¹ Not only is the shaving of the body an analogous demand in these two ceremonies, but there is also the cleansing of the clothing and the requirement of a wave-offering that they share in common as well. Once again here, it is hard to easily see the connection between these two disparate events.

In summary, the purification of the Metzora and Tzara'at have elements that connect it to the Para Aduma, the Korban Pesach in Mitzrayim, Avoda on Yom Kippur and the sanctification of the Levi'im. What is one to garner from all these seemingly disconnected events?

Rav Moshe Yitzchak Ashkenazi suggests that the parallel between the purification of one defiled from contact with a cadaver and the cleansing of the Metzora is that they are both emerging from a state of sin.²² He suggests that the majority of people that are defiled by a corpse are the relatives of the individual who passed away. The fact that God has struck down someone in their family should be cause for introspection based on the dictum of Chazal that "if one of the brothers passes away, the entire family should worry."²³ It is both natural and blessing from above that one forgets about death and is not

constantly obsessing over dying, but one is shocked back to reality when a relative passes away and reminded of their mortality which should cause them to repent lest a similar fate befall them. The use of the cedar wood and hyssop in the purification processes is a reminder that God has the power to raise up (cedar) and degrade (hyssop) the individual; the crimson string is a reminder of the blood of the sinner which can be spilled by God. These poignant and stark reminders will assist the individual emerging from a place of sin and introspection to focus their efforts towards improving their behavior in order to purify both their soul and body. While this might be a common denominator between these two Tahara procedures, it seems that it is a very gloomy perspective on what should be a ceremony of emergence from a period of darkness and sin.

In order to better understand the purification of the Metzora, it would make sense to identify the problems that precipitated the Metzora's current state. It would also be reasonable to assume that the demands placed on someone stricken with Tzara'at reflect the nature of the issues that landed the Metzora in this predicament. Moreover, it would seem that those unique requirements of the Metzora that differentiate them from other defilements should serve to further illuminate the particular matter that is the cause of this spiritual disease and help to explain and define the remedial process necessary for the Metzora. The most striking and punishing aspect of the Metzora's disease, something not found by other impurities, is their need to sequester themselves from the remainder of society. "As for the person with Tzara'at: their clothes shall be rent (בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרָמִים); their hair shall be left disheveled (וְרֵאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּעַ); and their upper lip shall be covered over (וְעַל-שִׁפְפִים יַעֲטֶה); and that individual shall warn those approaching, 'Impure! Impure!' (וְטִמָּא וְטִמָּא). The person shall be unclean as long as the disease is present...that person shall dwell alone, outside the camp shall be his habitation (בְּיַד יֵשֵׁב)."²⁴ Without too much thought, it is easy to take note of the fact that many of these requirements are reminiscent of an individual who finds themselves in a state of mourning. So much so, that the Gemara in Mo'ed Katan²⁵ probes the extent of the restrictions of a mourner and a Metzora

¹⁹ כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן: שלש לשונות שמעתי, אחת של פרה, אחת של שעיר המשתלח, ואחת של מצורע. אחת משקל עשרה זוז, ואחת משקל שני סלעים, ואחת משקל שקל, ואין לי לפרש. (יומא מא.)

²⁰ וצוה הפלן ׀ ולקח למטהר שתי צפרים חיות שהרות ועץ ארז ושיני תולעת ואזב: ויקרא יד, ד) ׀ ולקח לחטא את הבית שתי צפרים ועץ ארז ושיני תולעת ואזב: (ויקרא יד, ד) ׀ ולקח הפלן עץ ארז ואזב ושיני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה: (במדבר יט, ו) ׀ קשר לשון של זהורית בראש שעיר המשתלח, והעמידו כנגד בית שילוחו, ולנשחט כנגד בית שחיתו. (יומא מא.)

²¹ וידבר יתקן אל משה לאמר: קח את הללם מיתן בני ישראל וטהרת אתם: וכה תעשה להם לטהרם הנה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וקבסו בגדיהם והטהרו: (במדבר ח, ז)

²² עץ ארז – מאמר רז"ל "אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עון" היתה דעה ואמונה בפי בני ישראל משנים קדמוניות, והיתה מועילה מאד לשמרם מפשע כי יראו ממות; והטמאים למת לרוב הם קרוביו ובני ביתו, ובהיות יד ה' במשפחתם, יפשעו גם הם במעשיהם וישוּבו, כדרך שאמרו גם חז"ל (בבלי שבת ק"ה): "מת אחד מן

האחים תדאג כל המשפחה"; וזה דבר טבעי, ומחמת רצון עליון אדם שוכח המות, ובמות אחד מקרוביו הוא זוכרו וחרד ממנו פן יבואוהו גם הוא, וא"כ בהרתם מטומאת מת יקחו עץ ארז ואזב ושני תולעת כדרך שלוקחים לטהרת המצורע; והטעם מדוע נבחרו ג' מינים אלה הוא שהארז הוא גדול האילנות בא", והאזב הוא השפל והנבזה בנטעים, והקב"ה משפיל ומרים, ותולעת שני הוא צבע אדום הדומה לשם, להורות שעל חטאתו היה דם החוטא ראוי להשפך, ובכן ישיב מעשיו אל לבו ויטהר גופו ונשמתו. (הואיל משה במדבר יט, ו)

²³ ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: אחד מן האחים שמת ידאגו כל האחים כולן. אחד מבני חבורה שמת - תדאג כל החבורה כולה; אמרי לה: דמת גדול, ואמרי לה: דמת קטן. (שבת קה.)

²⁴ והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפפים יעטה וטמא טמא יקרא: כל ימי אשר הנגע בו יטמא וטמא הוא ביד ישיב מחוץ למחנה מושבו: (ויקרא יג, מה-מו)

²⁵ מועד קטן יט-יט

by comparing and contrasting the two states.²⁶ The key difference between them, of course, is that the demands on the Metzora are an imposed state whereas the requirements of the mourner more likely are a natural outcome or a reflection of the emotional state the person finds themselves in. In addition to these shared demands, unlike the mourner, the Metzora must also isolate themselves outside of society. The truth is that once again here, the mourner might be experiencing emotionally that same state of isolation naturally since the death of a relative or a person close to the individual many times causes the mourner to feel alone and vulnerable.

When Yaakov beseeches his son Yosef not to bury him in Egypt. "And when the time approached for Yisrael to pass away, he summoned his son Yosef and said to him, 'If I have found favor in your eyes, please place your hand under my thigh, and deal kindly and honestly with me (וְעָשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאֱמֻת); please do not bury me in Egypt."²⁷ In that context, the Midrashim question, is there such a thing as a false kindness that Yaakov requests of Yosef to perform an honest kindness?²⁸ In order to elucidate their answer, they quote the common adage "if your beloved's relative passes away, undertake a load, if your beloved passes away, unload." In other words, if one's close kin is still alive then undertake to help them and share in their burden because they will appreciate that which you have done on their behalf. Whereas, if one's close relative themselves passes away then disengage since anything you do will not be valued absent their presence. While clearly not endorsing this common maxim, Chazal utilize it to demonstrate what is meant by a "true kindness (טוֹב לְלֵכֶת אֶל-בֵּית-אָבִל מְלֻכֶת אֶל-בֵּית מִשְׁתָּהּ בְּאֶשֶׁר הוּא סוֹף כָּל-הָאָדָם וְהָיָה יָגוֹן אֶל-לְבָבוֹ: (קהלת ז, ב))" – the graciousness and magnanimity shown towards someone who has passed away is something that can never be repaid by that recipient given their inability to reciprocate thereby terming that act of altruism as a "true kindness (טוֹב לְלֵכֶת אֶל-בֵּית-אָבִל מְלֻכֶת אֶל-בֵּית מִשְׁתָּהּ בְּאֶשֶׁר הוּא סוֹף כָּל-הָאָדָם וְהָיָה יָגוֹן אֶל-לְבָבוֹ: (קהלת ז, ב))." In this context, it also means that the key difference between someone alive and someone who has passed away is their ability to interact, to express appreciation and most importantly to give to others.

Not only is this the case with regards to an individual who passed away, but it is also true of one who has come into contact with the deceased and is especially accurate of relatives who are mourning the passing of their kin. The interaction with the departed is an extremely sobering experience and that is only amplified for those that must or will mourn the loss of the individual. "It is better to go to a house

of mourning than to a house of feasting; for that is the end of every man, and a living one should take it to heart."²⁹ Death is the ultimate loss of control and those that come in to contact with death most acutely feel the mortality and helplessness one has in the face of the Almighty God. That impotence and isolation is reflected in the laws of mourning whereby the individual only eats from what others prepare upon returning from the burial of their relative. In addition, the community, or the center of communal interaction, shifts to come to that party to console them rather than the normal socialization where the individual goes out or joins the community. It requires seven days of rehabilitation to slowly bring the person back into society and to allow them to garner sufficient strength to gradually leave the helplessness of death behind them.

Whatever the issue may be that caused the onset of Tzara'at on the Metzora, whether it be Lashon HaRa or something else (See Parshat Tazria-Metzora – Out of Bounds), from the unique "punishment" of the Metzora, it is clear that this individual must have interacted with others inappropriately and therefore quid pro quo they are banished from the normal social interactions that are a cornerstone of society. They abused or misused their standing within society and now to rectify that problem they have been isolated. Without the mores of society to buttress them, they are now stripped of their ability to interact, the comfort of their familiar surroundings and the veneer of their social standing. Similar to the mourner, the Metzora is alone. In order to return to society, they will have to leave behind the hubris and selfishness that brought them to this state. Unlike the mourner though, they will not have the assistance and support of the community to reenter society. That is because their exploitation and maltreatment of society caused them to lose that privilege. The helplessness and in a sense shackling forced upon the Metzora has made them akin to someone who has passed away. That is because the key element of life that is absent for the sequestered and shared by one who passes away is their inability to give to, appreciate and interact with others.³⁰ To live is to give. Of course, the hope is that the remedial process of isolation leads to humility and the lack of interaction induces appreciation. Their time alone needs to remake them into a better member of society.

After experiencing "death," the Metzora's return to society will be based on their ability to regain "life"; to become a giver rather than a taker, altruistic rather than selfish. The factors that are essential to

²⁶ https://www.swdaf.com/docDownload/moed_katan/moed_katan01:עין:5_Avel_Menudeh_Metzorah.pdf

²⁷ וַיִּקְרָבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לָמוּת וַיִּקְרָא לְבָנָו לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ אִם-נָא מָצְאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ שִׂים-נָא יָדְךָ תַּחַת יָרְגִי וְעָשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאֱמֻת אֶל-יָגוֹן אֶל-לְבָבוֹ: (בראשית מז, כט)

²⁸ ועשית עמדי חסד ואמת, ויש חסד של שקר שהוא אומר חסד ואמת, למה כן, משל ההדיט אומר מת בריה דרחמך טעון מת רחמך פרוק, א"ל אם תעשה עמדי חסד לאחר מיתתי חסד של אמת הוא. (תנחומא ויחי ה, בראשית רבה צוה)

²⁹ טוֹב לְלֵכֶת אֶל-בֵּית-אָבִל מְלֻכֶת אֶל-בֵּית מִשְׁתָּהּ בְּאֶשֶׁר הוּא סוֹף כָּל-הָאָדָם וְהָיָה יָגוֹן אֶל-לְבָבוֹ: (קהלת ז, ב)

³⁰ עיין שיחות מוסר לרב חיים שמואלביץ מאמר לא, "בדד ישב", תשל"ב

accomplishing this goal are humility and a sense of mission. As noted above, isolation, similar to death, is an extremely humbling experience. Now that the Metzora is ready to begin their process of reintegration into society, the purification process emphasizes those elements that will be the essential tools that help the Metzora return to society as a different person than they left and successfully maintain that newfound state of "living." Humility is the first step to curing the Metzora and therefore the materials utilized in the purification process are reminders of that principle. The mighty and tall cedar metaphorically represents haughtiness and hubris, an indication as to that which caused the Tzara'at and the lowly hyssop is a reminder that cure for that misstep is to humble oneself. In addition, the requirement to remain sequestered during the seven days of cleansing is a cue to remember that the privilege of returning to society depends on the inculcation of that message of humility.

With this one can understand why the purification from the defilement of death also requires the same accoutrements as the Metzora, the cedar and the hyssop. As noted earlier, exposure to death leads one to finding themselves in the same place of isolation and a similar emotional state as the Metzora. The key difference being that the Metzora's was induced remedially while the mourner has naturally been deflated. Therefore, the same tools used by the Metzora to remind them of their journey from hubris to humility is now used in the reverse to bring the one exposed to death out of their state of helplessness. It is a reminder that though one is a feeble lowly hyssop, they can rise to once again become a great cedar. Through exiting their state of despair and loneliness and rejoining society, the person who was exposed to death can once again become productive and alive. They can return to being a giver and not just a taker. It is a dangerous message because it can be misunderstood as empowering the individual to become self-centered and an even greater taker and that is why it is reserved only for someone who is defiled by Tumat HaMet (טומאת המת). Someone who is Tahor (טהור) that uses this "elixir" becomes defiled in order to make it clear that only an individual

who has been shaken by mortality can avail themselves of this message.

The Levi'im had to shave of all the hair as part of their induction into the service of God.³¹ It converted them from private citizens to public servants of God; from previously concentrating on themselves and their needs to focusing on others and their requirements; from being dedicated to themselves to being devoted to others and from a life of freedom to a life with a mission from God. The removal of the hair symbolically represents the eschewing of personal considerations, egotistic and centric behavior (מסלסל בשערו).³² It figuratively removes the outer shell of insularity and exposes them to others. In a similar fashion, the Metzora has undergone an analogous transformation and in order to prevent any recidivism, he is inaugurated, similar to the Levi'im, into a new life with a mission of giving and focusing on others.

Lastly, there is the similarity between the two birds of the Metzora and the two goats of Yom Kippur. The scapegoat (שעיר לעזאזל) on Yom Kippur symbolically carries the sins of the people into desolation in order to free the people from that which is impeding their ability to fully dedicate themselves to God (שעיר לה'). The Metzora also needs to free themselves from the obstacles and hindrances that lead them into this predicament. It was the independent and self-centered notions (שְׁתֵּי-צִפְרִים) that led this person to estrange themselves from society, to think about themselves rather than others and to become a taker rather than a giver. Allegorically, the Metzora must send that free-bird (הַצִּפֹּר הַחַיָּה) out to the field and free themselves of the "shackles" of independence and self-interest and dedicate oneself to the interests and needs of others (הַצִּפֹּר הַשְּׁחֻטָה). The birds of the Metzora are to the sins between man and his fellow man or society (בין אדם לחבירו) as the two goats of Yom Kippur are to those iniquities between man and God (בין אדם למקום). Both by the Metzora and Para Aduma, this whole process is done over the live spring water (על מים חיים) as if to say and reiterate the message that "to give is to live."

Shabbat Shalom and Chag Kasher V'Sameach

³¹...גילוח וטבילה. בשחיטת הציפור ובהזיות למד את התנאים לחידוש עתידו. עתה חובה עליו תחילה לנתק כל קשר עם עברו; ודבר זה בא לידי ביטוי על ידי טבילת בגדיו וגופו. אולם נוסף על כך הוא חייב גם בגילוח, ויש לעמוד על משמעותו של מעשה גילוח זה - הסרת שיער כל הגוף על ידי תער - דומה בחשיבותו לשחיטת הציפור ולהזיות; שהרי שחיטת ציפורים והזיות דם ציפור ותגלחתו - שלושתם חייבים להיעשות ביום ובכהן (תורת - כהנים לפסוק א). תגלחת של מצוה - ביחס לשיער כל הגוף - מצויה עוד רק במינוי הלויים; שהרי כך נאמר שם: "והעבירו תער על - כל - בשרם" (במדבר ח, ז). נראה, שזה הצד השהו שבין שני אלה: בשני המקרים יש להוציא אנשים מכלל חיים המיוחדים רק לעצמם - ולהביא אותם לידי התבטלות לכלל. כן הדבר בלויים: עד כה הם חיו רק חיים פרטיים - והיתה זו זכותם; אך מכאן ואילך עליהם להיכנס לעבודת הכלל - ודבר זה בא לידי ביטוי בסמיכה ובתנופה (ראה פי' שם ח, י - יא). וכן הדבר גם כאן במצורע: עד כה הוא חי רק לעצמו - באונקיות ובהתנגדות לחברה - וזה היה עיקר חטאו; מכאן ואילך יקבל על עצמו את חובות הכלל תוך כדי הקרבה עצמית. בשני המקרים הרי זו משמעות התגלחת והעברת התער על כל בשרם: על

האדם לחדול מלחיות רק לעצמו. שהרי נראה לנו, שאין אנו טועים בתיסונו: השיער בא להגן על הגוף ולהרחיק מעליו את השפעות העולם החיצוני; הוא החומר המבודד את הגוף (השוה פי' לעיל עמ' ריז). נמצאת אומר: הסרת כל השערות מהגוף מפקירה אותו להשפעות העולם החיצוני; משום כך יפה היא לעורר את הלב לשוב מן האונקיות המבודדות. עם זאת, לא הרי תגלחת הלויים כהרי תגלחת המצורע. שהרי עד כה היתה זו זכותם של הלויים לחיות חיים פרטיים; מרצונם הטוב הם עוזבים חיים אלה; משום כך הם בעצמם מקיימים את התגלחת בגופם. ואילו המצורע חי לעצמו בניגוד לחובתו; משום כך הכהן העובד במקדש יזכיר לו את החובה לעזוב את דרכו. (השוה ישעיה ז, כ; שם מלך אשור קרוי "תער השכירה" המגלח את כל השיער; הוזה אומר: הוא יטול מהגוף הלאומי של ישראל את כל היסודות המגינים עליו). (רש"י הירש ויקרא יד, ח)

³² והוא נער - שהיה עושה מעשה נערות, מתקן בשער ממשמש בעינו, כדי שיהיה נראה יפה: (רש"י בראשית לז, ב)

<p>במדבר פרק יט - פרה אדומה</p>	<p>ויקרא פרק יד - טהרת המצרע</p>
<p>(א) וַיְדַבֵּר יְקֹנָק אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר: (ב) זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה יְקֹנָק לֵאמֹר דַּבְּרוּ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְקַחוּ אֵלֵיהֶם פֶּרֶה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין-בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא-עֵלָה עָלֶיהָ עַל: (ג) וַיִּתְּתֶם אֹתָהּ אֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל-מַחֻוץ לַמִּחֲנֶה וְשָׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵי: (ד) וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל-נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד מִדְּמָה שְׁבַע פְּעָמִים: (ה) וְשָׂרַף אֶת-הַפֶּרֶה לְעֵינָיו אֶת-עֹרָהּ וְאֶת-בְּשָׂרָהּ וְאֶת-דָּמָהּ עַל-פְּרֹשֶׁת יִשְׂרָאֵל: (ו) וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אַרְז וְאֶזְבֵּב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל-תּוֹךְ שִׂרְפַת הַפֶּרֶה: (ז) וְכִבֶּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֵר יָבֹא אֶל-הַמִּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד-הָעֶרֶב: (ח) וְהִשְׂרַף אֹתָהּ יְכַבֵּס בְּגָדָיו בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב: (ט) וְאִסְפוּ אִישׁ טְהוֹר אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה וְהַנִּיחַ מַחֻוץ לַמִּחֲנֶה בְּמִקְוֵם טְהוֹר וְהִיתָה לְעֵדוּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמַרְתָּ לְמִי נִדָּה חֲטָאת הוּא: (י) וְכִבֶּס הָאֹפֶר אֶת-אֶפְרַיִם הַפֶּרֶה אֶת-בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב וְהִיתָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְרָם הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם: (יא) הַנֶּגַע בְּמֵת לְכָל-גֹּפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים: (יב) הוּא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר: (יג) כָּל-הַנֶּגַע בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר-יָמוּת וְלֹא יִתְחַטֵּא אֶת-מִשְׁכַּן יְקֹנָק טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נִדָּה לֹא זָרַק עָלָיו טָמֵא יְהִי עוֹד טָמֵא אֵת בּוֹ: (יד) זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי-יָמוּת בְּאֹהֶל כָּל-הַבָּא אֶל-הָאֹהֶל וְכָל-אֲשֶׁר בְּאֹהֶל יְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים: (טו) וְכָל כְּלִי כְּלִי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין-צֶמֶד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא: (טז) וְכָל אֲשֶׁר-יָגַע עַל-פְּנֵי הַשִּׁדָּה בְּחִל-חֶרֶב אֹו בְּמֵת אֹו-בְּעֵצִים אָדָם אֹו בְּקִבְרֵי יְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים: (יז) וְלָקַחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שִׂרְפַת הַחֲטָאת וְנָתַן עָלָיו מַיִם חַיִּים אֶל-כָּל: (יח) וְלָקַח אֶזְבֵּב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טְהוֹר וְהִזָּה עַל-הָאֹהֶל וְעַל-כָּל-הַכֵּלִים וְעַל-הַנֶּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הִיוּ-שָׁם וְעַל-הַנֶּגַע בְּעֵצִים אֹו בְּחִלָּל אֹו בְּמֵת אֹו בְּקִבְרֵי: (יט) וְהִזָּה הַטְּהַר עַל-הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטְאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָהַר בְּעֶרְבּ: (כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר-יְטָמֵא וְלֹא יִתְחַטֵּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִתּוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת-מִקְדָּשׁ יְקֹנָק טָמֵא מִי נִדָּה לֹא-זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא: (כא) וְהִיתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזֶּה מִי-הַנִּדָּה יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְהַנֶּגַע בְּמִי הַנִּדָּה יְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב: (כב) וְכָל אֲשֶׁר-יָגַע בּוֹ הַטָּמֵא יְטָמֵא וְהַנֶּפֶשׁ הַנֶּגַעַת תְּטָמֵא עַד-הָעֶרֶב: 9</p>	<p>(א) וַיְדַבֵּר יְקֹנָק אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) זֹאת תְּהִיָּה תּוֹרַת הַמִּצְרָע בַּיּוֹם טְהַרְתּוּ וְהוּבָא אֶל-הַכֹּהֵן: (ג) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל-מַחֻוץ לַמִּחֲנֶה וַרְאֵה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא וְגַע-הַצָּרַעַת מִן-הַצָּרוּעַ: (ד) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמַטְהַר שְׁתֵּי-צַפְרִים חַיִּים טְהוֹרִים וְעֵץ אַרְז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֶזְבֵּב: (ה) וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן וְשָׁחַט אֶת-הַצַּפּוֹר הָאֶחָת אֶל-כְּלִי-חֶרֶשׁ עַל-מַיִם חַיִּים: (ו) אֶת-הַצַּפּוֹר הַחַיָּה יָקַח אֹתָהּ וְאֶת-עֵץ הָאֶרֶז וְאֶת-שֵׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֶת-הָאֶזְבֵּב וְטָבַל אוֹתָם וְאֹתוֹ הַצַּפּוֹר הַחַיָּה בְּדָם הַצַּפּוֹר הַשְּׁחֻטָּה עַל הַמַּיִם הַחַיִּים: (ז) וְהִזָּה עַל הַמַּטְהַר מִן-הַצָּרַעַת שְׁבַע פְּעָמִים וְטָהַר וְשָׁלַח אֶת-הַצַּפּוֹר הַחַיָּה עַל-פְּנֵי הַשִּׁדָּה: (ח) וְכִבֶּס הַמַּטְהַר אֶת-בְּגָדָיו וְגִלַּח אֶת-כָּל-שַׁעְרוֹ וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָהַר וְאַחֵר יָבֹא אֶל-הַמִּחֲנֶה וְיֵשֵׁב מַחֻוץ לְאֹהֶל שְׁבַעַת יָמִים: (ט) וְהִיָּה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלַּח אֶת-כָּל-שַׁעְרוֹ אֶת-רֹאשׁוֹ וְאֶת-זָקְנוֹ וְאֶת גְּבוֹת עֵינָיו וְאֶת-כָּל-שַׁעְרוֹ יְגַלַּח וְכִבֶּס אֶת-בְּגָדָיו וְרַחֵץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָהַר: (י) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָקַח שְׁנֵי-כִבְשִׁיִם תְּמִימִם וְכִבְשָׂה אֶחָת בֵּת-שִׁנְתָּה תְּמִימָה וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶאֱחָד שֶׁמֶן: (יא) וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן הַמַּטְהַר אֶת הָאִישׁ הַמַּטְהַר וְאֹתָם לִפְנֵי יְקֹנָק פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:</p>
<p>טהרה מצרעת הבית (מח) וְאִם-יָבֹא אֶל-הַכֹּהֵן וַרְאֵה וְהִנֵּה לֹא-פִשָׁה הַנֶּגַע בְּבַיִת אַחֵרֵי הַטֵּחַ אֶת-הַבַּיִת וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת-הַבַּיִת כִּי נִרְפָּא הַנֶּגַע: (מט) וְלָקַח לְחִטָּא אֶת-הַבַּיִת שְׁתֵּי צַפְרִים וְעֵץ אַרְז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֶזְבֵּב: (נ) וְשָׁחַט אֶת-הַצַּפּוֹר הָאֶחָת אֶל-כְּלִי-חֶרֶשׁ עַל-מַיִם חַיִּים: (נא) וְלָקַח אֶת-עֵץ הָאֶרֶז וְאֶת-הָאֶזְבֵּב וְאֹתוֹ שֵׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֹתוֹ הַצַּפּוֹר הַחַיָּה וְטָבַל אוֹתָם בְּדָם הַצַּפּוֹר הַשְּׁחֻטָּה וּבַמַּיִם הַחַיִּים וְהִזָּה אֶל-הַבַּיִת שְׁבַע פְּעָמִים: (נב) וְחִטְּא אֶת-הַבַּיִת בְּדָם הַצַּפּוֹר וּבַמַּיִם הַחַיִּים וּבַצַּפּוֹר הַחַיָּה וּבְעֵץ הָאֶרֶז וּבְאֶזְבֵּב וּבְשֵׁנִי תוֹלַעַת: (נג) וְשָׁלַח אֶת-הַצַּפּוֹר הַחַיָּה אֶל-מַחֻוץ לְעִיר אֶל-פְּנֵי הַשִּׁדָּה וְכִפֵּר עַל-הַבַּיִת וְטָהַר: (נד) זֹאת הַתּוֹרָה לְכָל-נֶגַע הַצָּרַעַת וְלִנְתֻק: (נה) וְלִצָּרַעַת הַבְּגָד וְלִבַּיִת: (נו) וְלִשְׂאֵת וְלִסְפַּחַת וְלִבְהָרַת: (נז) לְהוֹרִית בַּיּוֹם הַטָּמֵא וּבַיּוֹם הַטְּהַר זֹאת תּוֹרַת הַצָּרַעַת: 0</p>	